

Svajoniu
ROMANAI

Romantika

SHIRLEY JUMP

Raudono batelio istorija

9,79 Lt / 2012 rugsejis–spalis

Knygute.lt

Shirley Jump

RAUDONO BATELIO ISTORIJA

Romanas

Versta iš Shirley Jump,
If the Red Slipper Fits... 2010
© Shirley Jump, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė / Vilma Vaičiūnienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-534-7

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Sara Grifin stebėjo, kaip pro ją praskrieja raudonas batelis, tada lėtai apsiverčia, ir pro atvirą langą išlekia į nebūtį. It suakmenėjusi ji kurį laiką tiesiog stovėjo tarsi žiūrėjo, o pas-kui, suvokusi, kas ką tik nutiko, pašoko it įgel-ta ir puolė gaudyti vienetinio dizaino raudono *Frederiko K* aukštakulnio.

Tai batelis, kuris atgaivins arba sugriaus jos karjerą – tas pas batelis, kuris ką tik dingo, praskriejęs pro visus tris aukštus.

– Kaip galėjai taip pasielgti? – šūktelėjo ji, bet jaunesnioji jos sesuo, stovėjusi prie lango, nieko neatsakė. – Ar nežinai, koks svarbus tas batas? – Sara persisvėrė per palangę, ieško-dama tamsiai raudonos odos dėmės ant pilko šaligatvio. Nieko, nieko...

Ten. Prie šiukšlių dėžės. Jai kaipmat paleng-vėjo. Puiku, batelis sveikas. Atrodė sveikas, bent jau iš čia, bet niekada negali žinoti. Ji pa-sitraukė nuo lango ir išlėkė pro duris.

– Kur eini? – Jos sesuo, regis, nuoširdžiai nu-stebo. Sara stabtelėjo ir įsispoksojo į Dianą. Nejau ji tikrai tikėjosi, kad Sara liks čia baigti ginčo?

Diana Griffin buvo liekna, bet neįtikėtinai stipri. Ji taip dažnai leisdavo popietes boksuodama kriaušę sporto klube, kad kriaušę jie keitė du kartus per tuos dvejus metus, kai Diana buvo klubo narė.

Prasidėti su Diana nebuvo išmintinga. Sara tai žinojo. Dianos karštakošiškumo ir Saros pomėgio išsakyti tikruosius savo jausmus derinys – pats pavojingiausias, koks tik gali būti. Dabar batas – *batas* – buvo ant šaligatvio, o jos karjera kabėjo ant plauko.

- Turiu pasiimti batelį, – tarė Sara. – Ar žinai, kas nutiks, jei...

- Pamiršk tai, Sara. – Diana nepritariamai mostelėjo ranka. – Tai tik batas. Jei nori ko nors mielo ir žavaus, duosiu tau porą savų.

Sara iškėlė rankas ir pražygiavo pro Dianą.

- Tu nesupranti, Diana. Niekada nesupratai.

Jos sesuo papurtė galvą.

- Ko nesuprantu? Kad stengiesi sugriauti mano gyvenimą... vėl?

Drama. Jos jaunesnioji sesuo visuomet viską dramatinizavo. Atrodė, kad, būdama dar mažą mergaitę, ji negavo pakankamai dėmesio ir dabar nuolat jo siekė. Puikus pavyzdys – bato skrydis pro langą. Sara matė ne vieną su-

žvaigždėjusį modelį šitaip besielgiant dėl tokių pat kvailių ir nereikšmingų dalykų, kaip kad kampinis stalelis arba per šiltas vynas taurėje. Kaip tik tokio elgesio buvo primarginti paskalų puslapiai *Užkulisiuose*. Parašyti pačios Saros.

Ji pavargo nuo tų dramų, nuo *susireikšminusių* žmonių, apie kuriuos ji pati rašė geltonajai spaudai. Bent kartą ji troško pamatyti, kaip kas nors sulaužo stereotipus, kuriuos ji pati skelbė riebiose antraštėse. Kaip kas nors tampa sąžiningas, pripažįsta, kad scena klube buvo kvaila ir kad gyvenime yra daug svarbesnių dalykų, nei pasirodyti šeštame puslapyje.

- Neturiu tam laiko, Diana. - Sara atidarė duris, nuskubėjo žemyn ir išlėkė į perpildytą gatvę viename Manhatano rajonų. Eismas užė, šiukšlių mašinos pypsėjo, o statybininkai kažką daužė. Ji įsimylėjo šį rajoną iš pirmo žvilgsnio, rado mažą butą sename name rausvo smiltakmenio fasadu ir mielą nuomotoją, kuri per Kūčias atnešdavo jai sausainių.

Jos butas buvo beprotiškai mažas ir trečiame aukšte, be jokio durininko ar lifto. Bet rajonas buvo žavus ir tikras, toks, apie kokį Sara visada svajojo.

Ryški rudens saulė akimirkai apakino. Sara pasuko į dešinę, link ponios Sampson šiukšlia-

dėžių, visiškai tikra, kad ras batelį ten. Kaip tik ten, kur matė jį vos prieš kelias sekundes.

Erdvė priešais šeimininkės šiukšliadėžes buvo tuščia. Na, ne visai – sulankstyta gėrimo skardinė, du kečupu išterlioti popieriukai nuo mėsainių ir suplėšyta kinų maisto dėžutė, iš kurios į tamsią balą tekėjo likučiai, – bet ten nebuvo paties svarbiausio daikto Saros Griffin gyvenime.

Batelio.

Ją užplūdo panika. Jis negalėjo dingti. *Negalėjo*. Juk neėmė ir tiesiog neišėjo, ar ne? O kas gi norėtų tik vieno bato? Kokia vieno aukštakulnio vertė?

Ir kaip tik to batelio, iš visų batelių pasaulyje. Visiškai nepraktiško, tinkamo tik ypatingoms progoms. Aišku, kad niekas negalėjo jo paimiti.

Vis dėlto, jei batelio čia nėra, kažkas jį turi. Klausimas kas? Ir kodėl?

Ji apsižvalgė tikėdamasi pamatyti, kas nešasi raudonąjį aukštakulnį. Šaligatvį užplūdo skubantys verslininkai, jie lėkė tiesiai pro ją, apsiavę sportbačius ir pusbačius. Niekas nesinešė batelio.

Aukštas tamsiaplaukis vyras dryžuotu kos-

tiumu sustojo netoliese. Sara nesuprato, pažįsta jį ar ne. Velnias, visi tie vyrai gatvėje iš nugaros atrodė vienodai – kostiumai ir bateliai. Ji pamatė, kaip jis gūžtelėjo pečiais, įkišo ranką į švarko kišenę ir nuėjo savo keliais. Ar jis turėjo batą?

Dar akimirką ji stebėjo jį, paskui nusprendė, kad ne. Iš nugaros jis atrodė pernelyg panašus į mielą kaimyną, – gražų mielą kaimyną, – kad pakeltų besimėtantį batą ir jį nusineštų. Sara apsvarstė galimybę bėgti iš paskos, dėl viso pikto, bet jis susistabdė pravažiuojantį taksi ir dingo. Po velnių.

Batas privalo būti čia. Kažkur. Sara pasilenkė ir priėjo prie šiukšliadėžių. Gal žiurkė nusi-tempė jį į savo tamsų urvą? Nuo tos minties jai pasidarė bloga, bet ji vis tiek patikrino. Pažiūrėjo už, šalia ir net po tamsiai rudais konteineriais.

Jokių batų nė kvapo.

Dabar panika užgniaužė gerklę, grasindama uždusinti. Tai negalėjo vykti iš tikrųjų. Negalėjo, negalėjo, negalėjo. Karlas ją užmuš. Ne, ne tik užmuš, – suluošins ją, nukirs galvą ir jos begalvį kūną pakabins stovėjimo aikštelėje kaip idiotizmo pavyzdį.

Kaip, po velnių, jai pavyks išlįsti iš paskalų puslapių ir persikelti į pagrindinę *Protingos mados* dalį, jei ji negali išsaugoti paprasto batelio? Pro langą išskrido ne tik *Frederikas K.* Drauge su juo – ir visos svajonės apie karjerą.

Mėnesių mėnesius Sara norėjo tapti viena *Protingos mados*, mėnesinio žurnalo, leidžiamo tos pačios įmonės, kaip ir paskalų žurnalas, redakcijos darbuotojū. Vienas žurnalas buvo spindintis ir gerbiamas leidinys, kitas – baisioji įsėsėrė. Tačiau darbas paskalų žurnale buvo gerai apmokamas. Toks, kurio Sarai beviltiškai reikėjo. Jis buvo pirmas laiptelis, tarpinė stotelė.

Tačiau tapo ilgalaike vieta. Ji nekeitė jos kasdien vis labiau. Persikėlimas į *Protingą madą* ir rašymas apie naujausias juvelyrikos madas bei sijonų ilgius buvo ne visai tai, ką pavadintum rimtu žurnalistiniu tyrimu, bet bent jau žingsnis teisinga kryptimi. Žingsnis tolyn nuo visų metų, kuriuos ji praleido stebėdama ir rašinėdama šauktukais nusėtas istorijas apie tai, kaip *žavingai* gyvena įžymybės.

Ji pavargo dirbti antrame plane. Pavargo atidėlioti savo ateitį. Batelis, kad ir kaip kvailai tai skambėtų, buvo simbolis visko, ką Sara buvo nusprendusi pakeisti savo darbe, savyje

ir, svarbiausia, savo gyvenime.

Praėjo penkiolika beprotiškų paieškų minučių, ir Sara buvo priversta pripažinti, kad batas dingo. Ji užbėgo į savo butą, tiesiai prie lango, nekreipdama dėmesio į ant sofos sėdinčią Dianą, kuri tvarkėsi nagus su tokia ramybe, lyg nesuprastų, kokį baisų nusikaltimą ką tik padarė. O jei ir suprato, jai tiesiog nerūpėjo...

Šiaip ar taip, tai – tipiškas Dianos elgesys.

Sara ir jos sesuo buvo panašios išoriškai – abi lieknos, abi turėjo ilgus rudus plaukus su raudonu atspalviu, kuris žvilgėdavo auksu, joms per ilgai pabuvus saulėje, ir abi didžiavosi didelėmis žaliomis akimis. Bet, kalbant apie jautrumą ir empatiją, Sara dažnai stebėdavosi, kas nutiko sesers jausmams. Ji mylėjo Dianą, bet jos nesugebėjimas įsijausti į kitų žmonių problemas trukdė jų santykiams kaip rakštis. Regis, Diana nusprendė, jog Sara pakankamai jaudinasi ir rūpinasi už jas abi.

– Prašau, būk ten, – sušnibždėjo Sara. Ji pasilenkė pro langą, antrą kartą atidžiai žiūrėdama į šaligatvį.

Nieko. Batas dingo.

Sara susmuko ant ažuolinių grindų.

– Man šakės.

- Nesuprantu, kodėl išpūti tokį didelį burbulą, - tarė Diana ištiesdama pirštus, kad įvertintų nagučių grožį. - Tai - tik batas.

- Tai - mano *darbas*. - *Ir daug daugiau*, - pamanė Sara. Jos sesuo niekada nesuprastų, ką reiškė tas batelis. Kad tai buvo daug daugiau, nei pirmas jos projektas *Protingos mados* žurnalui. Na, gerai, gal ne visai dideliame - tik ketvirčio puslapiu naujosios *Frederiko K* kolekcijos aprašymui su atsiliepimu apie pagrindinį kolekcijos akcentą. Bet tai buvo pradžia, kaip tik to Sarai ir reikėjo.

Ji negalėjo priversti Dianos suvokti, kad tas paprastas raudonas batelis su dirželiais buvo visų Saros svajonių išsipildymas.

- Ne tik tai. Tas batelis yra vienietinis, slap-
tas prototipas, kurio niekas negali pamatyti iki pavasario madų šou. Niekas.

Diana gūžtelėjo pečiais.

- Tu pamatei.

- Nepadedi man, Diana.

- Nupirksiu tau antrą porą. Štai. Problema išspręsta.

- Tu *negali* jų nupirkti. Čia ir esmė. Niekas negali jų turėti, iki pasibaigs pavasario madų šou. Mano vadovas patikėjo juos man, o da-

bar...

Ką ji darys? Kaip, velniai griebtų, viską paaiškins? Rudens numerio fotosesija – vos už trijų dienų, o pusės pagrindinio jos veikėjo nėra. Žurnalas viską suderino ir pasiruošė, paliko vietos nuotraukoms ir straipsniui apie mados savaitę, kuri vyks po dviejų savaitių. Žymiausi dizaineriai pristatys savo kitų metų pavasario kolekcijas, visas Niujorkas dūgs nuo kalbų apie naujausius jų kūrinis. Žurnalui tai buvo svarbiausia metų savaitė, tokia, per kurią įtampa buvo didelė, o viltys dar didesnės.

Ji negalėjo priversti Dianos to suprasti nei, Sara buvo tuo tikra, paaiškinti seseriai, kodėl ji iš viso pasiėmė batelius namo. O paaiškinti tai Karlui bus dar sunkiau nei pasakyti, kad vieną jų pametė.

Kodėl pasiėmei tuos vienetinius Frederiko K batelius namo, Sara?

Nes maniau, kad jei bent trumpam juos paturėsiu, jie pakeis mano gyvenimą.

O taip, kaip sviestu patepta. Teks stoti į eilę darbo biržoje.

– Na, turime bėdą. Ir ją reikia tuojau pat išspręsti. – Diana paslėpė dildę, išsitraukė lūpų dažų dėklą ir pasidažė.

- Tai - metų niekšybė. Tu tiesiog rankos mostu išmetei mano karjerą į nebūtį. Dievaži, ačiū, Diana.

- Neturėjau omenyje to kvailo bato. - Diana atsiduso ir pažvelgė seseriai į akis. - Turiu omenyje tėtį. Negali jo palikti mano bute. Aš turiu savo gyvenimą.

Jos vėl grįžta prie to paties? Saros tai neturėtų stebinti. Diana nesitraukdavo tol, kol gaudavo norimą atsakymą. Pageidautina tokį, kuris apsaugotų ją nuo bet kokios atsakomybės.

Metų metus Sara buvo prisiėmusi rūpintojėlės vaidmenį. Vos susirgus jų mamai, būtent Sara tapo namų šeimininke. Sielvartas dėl žmonos vėžio sukaustė jų tėvą, ir Sarai teliko dvi išeitys - leisti viskam risti po velnių arba užimti motinos vietą.

Bridžita Grifin tarp gyvenimo ir mirties buvo beveik dešimt metų, kol mirtis pagaliau užbaigė jos kančias. Tiek daug metų Sara ruošėsi jos mirčiai, bet kai ji pagaliau atėjo...

Ji tiesiog sustingo. Jos gyvenime atsivėrė skylė, ir ji iki šiol nerado kuo ją užpildyti. *Gyvenk savo gyvenimą*, - kartą pasakė jos tėvas.

Kokį gyvenimą? - troško paklausti ji. Šitiek metų ji atidavė šeimai. Nebuvo laiko pasima-

tymams, svajonėms ar mintims apie tai, kokį kelią ji būtų pasirinkusi, jei tik...

Visi tie *jei tik* buvo išgyventi dėl Dianos. Sara pasirinko, kad jos sesutė patirtų viską – pasimatymus, išleistuvių pokylius, vakarėlius, – net jei tai reikė, kad Sara privalėjo laukti namie, užuot dariusi tą patį. Arba dirbti viršvalandžius, kad padėtų sumokėti už visas Dianos svajones.

Jų tėvas visą gyvenimą sunkiai dirbo, bet policininko alga buvo nedidelė. Pablogėjus žmonos sveikatai, jis apleido šeimos biudžetą, taigi Sara pradėjo dirbti, kiek galėdama prisidėdama prie šeimos santaupų. Nieko nesakydama tėvui, tiesiog tyliai jais pasirūpindama.

Tai reikė, kad jos gyvenimas buvo atidėtas tokiam ilgam laikui, kad ji pamiršo, jog jis egzistuoja ir po darbo. Dirbant gerai mokamą darbą, kuris kasdien graužė jos sąžinę, Sarai reikėjo pokyčio, ir ji manė, kad, atsinešusi namo tą *Frederiko K* batelį, žengs pirmąjį žingsnį.

Sunkoka žengti bet kokį žingsnį, avint tik vieną batelį.

– Diana, tu pažadėjai, – tarė Sara. – Negali atsisakyti tiesiog todėl, kad tau nepatogu....